

”Orice dar perfect vine de la Dumnezeu”

Povestea noastră ca și cuplu a început în 2011, iar în 2013 ne-am căsătorit. La scurt timp ne-am dorit și un copil, dar lucrurile nu s-au întâmplat așa cum ne-am dorit noi.

După mai multe sarcini pierdute am început să simțim că băiețelul nostru s-a născut undeva în lume și ne așteaptă să îl aducem acasă. Am spus băiețelul nostru pentru că dintotdeauna am simțit că vom fi părinți de băiat.

Și pentru că amândoi am avut o părere pozitivă în ceea ce privește adopția și am văzut-o ca pe un lucru normal, ca pe o împlinire a unei familii, ne-am depus actele pentru atestatul de familie adoptatoare în septembrie 2017.

După ce am depus actele pentru atestat am înțeles că nu se caută copil pentru părinți ci doar părinți pentru copil și că ei sunt cei mai importanți și că adopția trebuie să se desfășoare în interesul copilului.

A fost ușor din punct de vedere legislativ dar din punct de vedere emoțional lucrurile nu erau chiar atât de ușoare pentru că nerăbdarea de a ne cunoaște minunea creștea o dată cu zilele care treceau.

Procedura obținerii atestatului nu a fost deloc grea și doar foarte emoționantă, nu ne doream un copil perfect ci doar să nu aibă probleme de sănătate și să nu existe riscul de a le dobândi, de aceea considerăm că potrivirea a venit mai greu, după aproximativ 3 ani de la depunerea actelor, și tot atât avea și băiețelul nostru de când era în sistem. Și cum Dumnezeu face minuni, cred că el s-a născut pentru noi și tot el ne-a ales să-i fim părinți.

Doamnele de la direcție ne-au ajutat foarte mult încurajându-ne și spunându-ne că o să simțim atunci când va fi momentul și într-adevăr așa s-a întâmplat.

Când am intrat în potrivire cu el și am văzut pozele trimise de doamnele de la direcție, am simțit că el este băiețelul nostru. Când am mers la asistenta maternală să îl cunoaștem, o doamnă extraordinară care l-a crescut ca pe nepoțelul dumneaei și care ne-a ajutat foarte mult pregătindu-l din punct de vedere emoțional, l-am găsit ”cocoțat” pe gard, cu un zâmbet larg, apoi a coborât, a ieșit la poartă și ne-a sărit în brațe, vesel și jucăuș, așa cum este el în general. Cumva ne-a confirmat că și el ne aștepta pe noi. Ne-am jucat împreună aproximativ două ore, timp în care eu și soțul meu ne uitam unul la celălalt cu bucurie că în sfârșit ne-am întâlnit minunea. Cererea că vrem să continuăm potrivirea am făcut-o în aceeași zi, timpul de gândire nu își mai avea rostul.

În a doua zi de vizită s-a așezat la mine în brațe și m-a întrebat dacă vreau să îl iau la mine acasă. Nu vă spun câte sentimente m-au încercat atunci. Este un copil minunat, care ne seamănă atât din punct de vedere al caracterului cât și fizic. Încă o dată vă spun, spuneți DA adopției, pentru că Dumnezeu face minuni.

Zilele treceau și atât noi cât și el eram nerăbdători să mergem împreună acasă la noi și începusem deja să numărăm zilele. În ziua în care am primit telefonul magic în care ni se spunea că putem merge să ne luăm minunea acasă am simțit toată fericirea din lume.

Am ajuns, l-am îmbrăcat, l-a luat pe tati de mână spunând ”haideti să mergem la noi acasă”. Și din ziua aceea suntem într-adevăr o familie împlinită și fericită.

Seara la culcare nu luăm în brațe, ne spunem somn ușor și că ne iubim și când auzim ”te iubesc mami”, ”te iubesc tati”, realizăm că a meritat așteptarea.

Am început deja să îi spunem povestea noastră, și anume că el a crescut în burtică la altă femeie și că avut grijă de el o doamnă, asistenta maternală. Știe că mami și tati s-au rugat în fiecare zi să aibă un copil și că el s-a născut pentru noi, băiețelul nostru născut din inimă.

Dacă ar fi să o luăm de la capăt cu siguranță am face același lucru. Suntem cei mai norocoși părinți din lume.